

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

Comparison of Student Achievement and Communication Skills in
English in Faculty of Business Administration of Universities
in Rattanakosin (Bangkok)

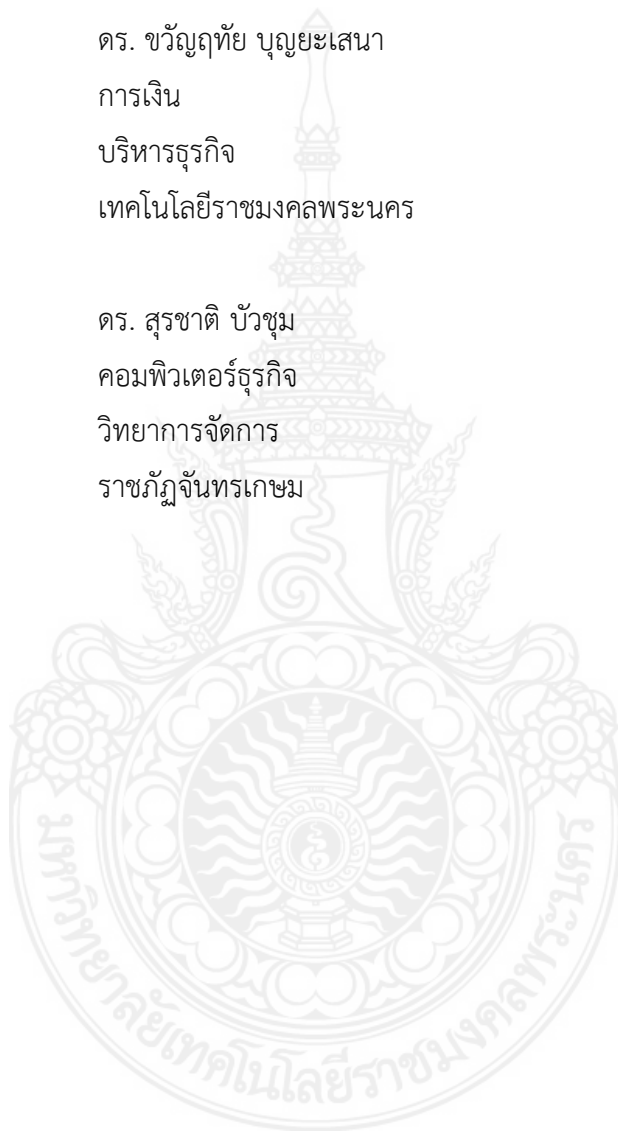
อนงค์ ไตวัลย์
ขวัญฤทัย บุญยะเสนา
สุรชาติ บัวชุม

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายจ่าย
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2562
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อ นามสกุล ดร. อนงค์ ไตวัลย์
สาขาวิชา การจัดการ
คณะ บริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อ นามสกุล ดร. ขวัญฤทัย บุญยะเสนา
สาขาวิชา การเงิน
คณะ บริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อ นามสกุล ดร. สุรชาติ บัวชุม
สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ
คณะ วิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) รายงานว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษนับได้ว่าเป็นปัญหาของเด็กนักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาที่เยาวชนได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาประเทศไทย งานวิจัยฉบับนี้มีเป้าหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ (กรุงเทพมหานคร) เพื่อหาแนวทางในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาดังกล่าว เครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณในครั้งนี้คือแบบสอบถาม จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 403 คน การทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ปัจจัยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน 5 ด้าน (การวางแผนและการเตรียมการสอน การทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ กิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ ผลการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้) มีความสัมพันธ์กับทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน) ของนักศึกษาในระดับต่ำ ดังนั้นจากผลการวิจัยดังกล่าว อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้นในด้านการมีความรู้ระดับมืออาชีพและทักษะในการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาไทย นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องมุ่งเน้นไปที่มหาวิทยาลัยและรัฐบาลไทยในการกำหนดนโยบาย เพื่อเพิ่มโอกาสและส่งเสริมให้เยาวชนไทยได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ

ABSTRACT

The National Institute of Educational Testing Service (Public Organization) reported that English communication skills are a problem for most Thai students, and they received the lowest average score for this subject. Therefore, this highlights an important obstacle facing Thailand in developing the country. The aim of this paper is to compare student achievement and communication skills in English in the faculty of business administration of universities in Rattanakosin (Bangkok), Thailand, with the intention of determining ways to increase student achievement. The research tool employed in this quantitative research study is a questionnaire to enable statistical analysis from the desired sample of 403 subjects. The F-test and Eta correlation findings show there are low relationships between five factors of achievement (planning and preparation, comprehensible input, intake activity, output and evaluation) and student communication skills (listening, speaking, reading and writing). The results indicate that English teachers, by having the professional knowledge and teaching skills, are more responsible for improvement in Thai student English communication. In addition, more pressure needs to be placed on universities and Thai government policies to increase opportunities and to encourage Thai students to use English in their daily lives.

Keywords: achievement, communication skills, English, students, Faculty of Business Administration

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงต่อที่ปรึกษางานวิจัย Prof. Dr. Tomoko Kunda Prof. Dr.Milla Kinnunen และ อาจารย์ สุวีณา รุ่งโรจน์รัตนกร ที่ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เสมอมา รวมถึงคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ Nihon University ประเทศญี่ปุ่น The University of Tampere ประเทศฟินแลนด์ โรงเรียนสถานสอนภาษาเอยูเอ ประเทศไทย และคณะผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร รวมถึงฝ่ายวิจัยและพัฒนาที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำ ติดตามความคืบหน้าในการทำรายงานวิจัยฉบับนี้ และขอขอบคุณงานสื่อสารองค์การที่ได้ช่วยเหลือในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในการดำเนินการโครงการวิจัยในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คณะผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นแนวทางหนึ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ อันจะนำมาซึ่งการเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทยในอนาคต

ดร. อนงค์ ใต้วัลย์
หัวหน้าคณะวิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	3
Abstract	4
กิตติกรรมประกาศ	5
สารบัญ	6
สารบัญตาราง	8
สารบัญภาพ	11
บทที่ 1 บทนำ	12
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	12
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	16
1.3 ขอบเขตการวิจัย	16
1.4 ประโยชน์ของการวิจัย	17
1.5 กรอบแนวความคิดในการศึกษาวิจัย	17
1.6 นิยามศัพท์	19
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนวรรณกรรม	20
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	20
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และการจัดการความรู้	24
2.3 บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	28
3.1 รูปแบบการวิจัย	28
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	29
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.6 เครื่องมือทางสถิติที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล	31

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	36
4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	78
5.1 สรุปผลการวิจัย	78
5.2 อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	86
เอกสารอ้างอิง	88
ภาคผนวก	89

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
4.1	แสดงสถิติจำนวนและร้อยละจำแนกตามปัจจัยด้านประชากร	37
4.2	แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุข ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์	42
4.3	แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่ม รัตนโกสินทร์	43
4.4	แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่ม รัตนโกสินทร์	44
4.5	แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการวางแผนและการเตรียมการสอน ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์	45
4.6	แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือ ข้อความรู้ใหม่ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่ม รัตนโกสินทร์	46
4.7	แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการ ฝึกปฏิบัติของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์	47
4.8	แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับผลการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะ บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์	48
4.9	แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการประเมินผลการเรียนรู้ของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์	49
4.10	แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.11	แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	51
4.12	แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	51
4.13	แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	52
4.14	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	53
4.15	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	54
4.16	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	55
4.17	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	56
4.18	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	57
4.19	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	58
4.20	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	60
4.21	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	61
4.22	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	62
4.23	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	63
4.24	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.25	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	65
4.26	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	66
4.27	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	67
4.28	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	68
4.29	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	69
4.30	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	70
4.31	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	72
4.32	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	73
4.33	แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	74
4.34	แสดงสรุปผลข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษที่อยากฝากถึงอาจารย์ผู้สอน	75
4.35	แสดงสรุปผลข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการ	76
4.36	แสดงสรุปผลข้อคำแนะนำสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ	77

สารบัญญภาพ

ภาพ		หน้า
1.1	แผนภาพทักษะที่จำเป็นที่แรงงานไทยขาดแคลน	15
1.2	กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย	18
4.1	ร้อยละของโปรแกรมที่ศึกษา	40
4.2	ร้อยละของรายได้ครอบครัวต่อเดือน	41

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีสัญญาณที่ดีในภาคธุรกิจ จากการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ประจำปี 2559 โดย IMD World Competitiveness Center (2559) พบว่า ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) มีอันดับที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ปี 2557 เป็นต้นมา และทุกปัจจัยมีอันดับที่ดีขึ้น ทำให้ไทยเลื่อนอันดับจากอันดับที่ 30 ในปี 2558 เป็นอันดับที่ 28 ในปี 2559 สะท้อนให้เห็นว่ามาตรการต่าง ๆ ที่รัฐดำเนินการ เช่น มาตรการเกี่ยวกับภาษี สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน รวมถึงความคล่องตัวในการดำเนินนโยบายได้รับการยอมรับ อย่างไรก็ตาม IMD ได้รายงานเพิ่มเติมว่า ศักยภาพของภาคธุรกิจไทยยังมีจุดอ่อนบางด้านที่ต้องพัฒนา ได้แก่ การเพิ่มจำนวนบุคลากรทางการแพทย์ต่อประชากร การประหยัดพลังงาน การพัฒนาความสามารถด้านภาษาของบุคลากร เป็นต้น

ศักยภาพในการแข่งขันโดยเฉพาะในด้านทักษะความสามารถของบุคลากรยังคงเป็นปัจจัยหลักที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจชาติ เพราะเป็นตัวบ่งชี้เรื่องผลิตภาพ (Productivity) ของชาติได้ดีที่สุด การที่เยาวชนของชาติขาดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นองค์ความรู้พื้นฐานที่บ่งบอกความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จึงนับได้ว่าเป็นวิกฤตสำคัญของวงการศึกษาชาติ เพราะศักยภาพของแรงงานโดยเฉพาะเรื่องทักษะความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น เป็นปัจจัยที่ผู้ประกอบการชาวต่างชาติเลือกที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศ รวมถึงศักยภาพในการส่งออกสินค้าและบริการ ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนและพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่ควรถูกมองข้าม เพื่อให้ประเทศไทยพร้อมที่จะแข่งขันไม่แพ้ในเวทีอาเซียนแต่รวมถึงในเวทีระดับโลก

เมื่อพิจารณาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย พบว่า คนไทยมีแรงจูงใจจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะทำให้ค่าแรงหรือเงินเดือนที่สูงขึ้น แต่คนไทยจำนวนมากยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ แม้ว่าเด็กไทยจะมีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้งจากครูผู้สอนและสื่อหลากหลายและมีโอกาสได้สัมผัสและพัฒนาภาษาอังกฤษมากกว่าในอดีต เช่น จาก ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ สื่อออนไลน์ และหนังสือ แต่ผลลัพธ์ที่ได้จากการประเมินโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ) กลับพบว่า เด็กไทยยังคงมีปัญหาในด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ที่ 23.98 คะแนน (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2559) จึงนับได้ว่านี่เป็นประเด็นที่ทำนายต่อนโยบายของรัฐในเรื่องการพัฒนาคนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 สอดรับโลก

ในศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นให้เยาวชนมีทักษะในด้านคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

ด้วยรัฐบาลไทยตระหนักดีว่า สังคมในยุคโลกาภิวัตน์นั้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารทั้งในด้านเศรษฐกิจ การค้า การศึกษา การเมือง สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ การแพทย์ การวิศวกรรม และด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในโลกธุรกิจที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ จะยิ่งทำให้วิสัยทัศน์ของการทำธุรกิจกว้างไกลมากขึ้น ได้เรียนรู้ตลาดของต่างประเทศ เทรนด์ใหม่ของตลาด แนวโน้มการทำตลาด ความต้องการสินค้าของลูกค้าในประเทศต่าง ๆ การติดต่อเพื่อเสนอขายหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ประกอบการรายอื่น ๆ และทำให้ผู้ประกอบการสามารถสร้างสรรค์ไอเดียเดียวในการทำธุรกิจที่ทันสมัย ออกแบบผลิตภัณฑ์แบบใหม่ ๆ ได้ตรงตามความต้องการของตลาดโลก (Oknation, 2556) จึงนับได้ว่าทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตมีความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ ของคนไทยในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนไทยในยุค 4.0

เพื่อตอบสนองนโยบายดังกล่าว แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ตาม “ยุทธศาสตร์การวิจัยที่ 1 : การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพมนุษย์” และยุทธศาสตร์ชาติที่ว่า “การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน” พลเอกดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงมีนโยบายเพิ่มจำนวนชั่วโมงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจาก 40 ชั่วโมง เป็น 200 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา ซึ่งกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทุกวัน เพื่อความต่อเนื่องในการเรียนรู้ โดยใช้ระยะเวลาผนวกกับความถี่ในการฝึกฝน คาดว่าจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจดจำได้ดี (บุญเลิศ วงศ์พรม, 2559) อย่างไรก็ตาม “ปริมาณไม่ใช่คุณภาพ” การเพิ่มปริมาณจำนวนชั่วโมงให้เด็กไทยได้มีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นถึง 5 เท่าตัว อาจส่งผลเสียให้เกิดความเบื่อหน่าย โดยเฉพาะกับเด็กที่ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิม กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าจำนวนชั่วโมงที่นักเรียนนักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษ

บุญเลิศ วงศ์พรม (2559) ได้สรุปสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษไว้ 3 ประการ ดังนี้

“1. ครูไม่เก่ง ครูคือปัจจัยสำคัญที่สุดในเส้นทางสายนี้ การเป็นครูจะต้องเก่งทั้งเนื้อหาและลีลาการสอน อธิบาย ให้ตัวอย่างประกอบ และเล่าเรื่องอย่างไรจึงจะถ่ายทอดเรื่องยากให้กลายเป็นเรื่องเข้าใจง่าย ใช้เวลาในการอธิบายไม่มากก็สามารถทำให้นักเรียนจำได้ง่าย ใช้ได้คล่อง และถูกต้องตามหลักภาษา

2. ตัวเด็กเองไม่ใส่ใจ สิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กอยากเรียน คือ ครูจะต้องสร้างแรงบันดาลใจและให้ความเห็นความจำเป็น กระตุ้นให้เขาหาเวลาเข้าไปติสสนิทกับภาษาอังกฤษทุกวัน เอาภาษาอังกฤษมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต ยิ่งภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะเป็นของต้องสะสมไปเรื่อย ๆ และใช้บ่อย ๆ จำให้แม่น ปฏิบัติให้มัน จะหาเทคนิคคิดลัดคงไม่มี เพราะ 50% แห่งความสำเร็จในการเรียนภาษามาจากตัวผู้เรียนเอง หากระดับความขยันอดทนในการฝึกฝนลดลงก็ยากที่จะถึงฝั่งฝัน

3. หลักสูตรไม่เอื้ออำนวย ผลการทดสอบภาษาอังกฤษของเด็กไทยยังอยู่ในอันดับท้าย ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ สะท้อนถึงประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาไม่ถูกทิศทาง เด็กมีพื้นฐานความรู้ไม่แน่น เนื้อหาควรกระตุ้นให้นักเรียนมีความกล้า มีใจกล้าที่จะพูด ควรหาชาวต่างชาติอาสาสมัครที่เกษียณอายุแล้วเข้ามาสอนให้มากขึ้น เป็นการให้โอกาสเด็กได้สัมผัสกับชาวต่างชาติให้มากขึ้น ยอมทุ่มเพื่อการพัฒนา แล้วเสริมด้วย e-Learning เข้ามาช่วยในการสอน”

เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษทั้ง 3 ข้างต้น พบว่า มหาวิทยาลัยน้องใหม่ในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชวมงคล 9 แห่งและมหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่งทั่วประเทศมีความเสียเปรียบมหาวิทยาลัยชั้นนำเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องอาจารย์ผู้สอน นักศึกษา และหลักสูตร ทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยน้องใหม่มีจุดอ่อนในด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลต่อโอกาสในการสมัครงานในบริษัทชั้นนำหรือบริษัทข้ามชาติที่ต้องการบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคณะบริหารธุรกิจ ที่ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญซึ่งผู้ประกอบการใช้ในการพิจารณาเป็นพิเศษ สัมภาษณ์ผู้สมัครงานเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยกลุ่มนี้เสียโอกาสในการร่วมงานกับบริษัทชั้นนำ อีกทั้งยังมีความเสี่ยงที่จะตกงานในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันด้านแรงงานสูงขึ้นหลังจากมีการเปิดเสรีอาเซียน

จากการสอบถามผู้ประกอบการที่รับนักศึกษาเข้าไปทำงานและปฏิบัติงานสหกิจศึกษา ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คิดว่า ระดับความสามารถของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกลุ่มมหาวิทยาลัยราชวมงคลและมหาวิทยาลัยราชภัฏยังคงอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง เนื่องจากนักศึกษายังไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือปฏิบัติงานในโลกธุรกิจด้วยภาษาอังกฤษได้ JobDB.com (2560) ได้สรุปผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ในปี พ.ศ. 2558 มีจำนวนบัณฑิตจบใหม่ 304,138 คน ซึ่งมีบัณฑิตจบใหม่ว่างงานจำนวนกว่า 103,000 คน เมื่อสอบถามเพิ่มเติมถึงทักษะที่ผู้ประกอบการต้องการจากบัณฑิตจบใหม่ พบว่า อันดับ 1 คือ ทักษะด้านการสื่อสาร (62%) อันดับ 2 คือ ทักษะด้านภาษา (62%) โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้สื่อสารเป็นภาษากลางไปทั่วโลก และอันดับ 3 คือ ทักษะเฉพาะตามสายอาชีพ (54%) จึงเห็นได้ว่า ทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญสำหรับแรงงานไทยในยุค 4.0

จากรายงานเรื่อง “ทุนมนุษย์กับผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรมไทย” ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่มุ่งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากภาคอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการไทยได้ให้ความเห็นว่า แรงงานไทยขาดทักษะทางด้านภาษาอังกฤษถึง 95% ซึ่งนับเป็นปัญหาหลักของเยาวชนไทยในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (พริยะ ผลพิรุฬห์ และ ปังปอนด์ รักอำนวนยกิจ, 2557) รวมถึงการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) ตามนโยบายของรัฐบาลไทยในปัจจุบัน สาเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จนั้น (อรพรรณ วีระวงศ์, 2554) ได้อธิบายว่า แม้ว่าเด็กไทยจะเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรที่กระทรวงศึกษากำหนด ทั้งระดับประถมและมัธยม แต่เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยต้องเน้นการสอบไวยากรณ์และการอ่านเนื้อเรื่อง ซึ่งแตกต่างจากการเรียนเพื่อนำมาใช้พูดเพื่อการสื่อสาร เด็กที่ต้องการสอบเข้ามหาวิทยาลัยจึงละเลยที่จะเรียนพูด เพราะไม่ส่งผลต่อคะแนนสอบ ทำให้เด็กไทยพูดภาษาอังกฤษไม่ได้แม้จะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานก็ตาม

ภาพที่ 1.1 แผนภาพทักษะที่จำเป็นที่แรงงานไทยขาดแคลน

ข้อมูลจาก www.knowledgefarm.in.th

เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ คณะผู้วิจัยจึงได้จัดทำโครงการวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” อันประกอบด้วย มหาวิทยาลัยราชวมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

จำนวน 3 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์จำนวน 6 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปออกแบบและพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการผ่านการฝึกปฏิบัติจริงของนักศึกษา ทั้งโปรแกรมภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และใช้ในการประกอบการวิเคราะห์ศักยภาพของอาจารย์ผู้สอนพร้อมถ่ายทอดวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ค้นพบไปสู่การปฏิบัติจริง อันจะนำมาสู่การเพิ่มสมรรถนะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาในกลุ่มมหาวิทยาลัยดังกล่าว และสามารถเป็นต้นแบบในการพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการให้กับมหาวิทยาลัยใหม่ในเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชมงคลและเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศที่กำลังเผชิญปัญหาวิกฤตเดียวกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อหาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

1.3 ขอบเขตการวิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

1.3.2 ขอบเขตด้านตัวแปร

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งเน้นการศึกษาในเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” โดยมีกรอบแนวคิดซึ่งประกอบด้วยแปรอิสระและตัวแปรตามดังนี้

1) ตัวแปรอิสระ คือ กระบวนการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

2) ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

1.3.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1) ประชากร ได้แก่ นักศึกษา ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ทั้ง 9 แห่ง
- 2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ปี 2-4 จำนวน 400 คน

1.3.4 ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้วันที่เริ่มต้น 1 ตุลาคม 2561 วันที่สิ้นสุด 30 กันยายน 2562

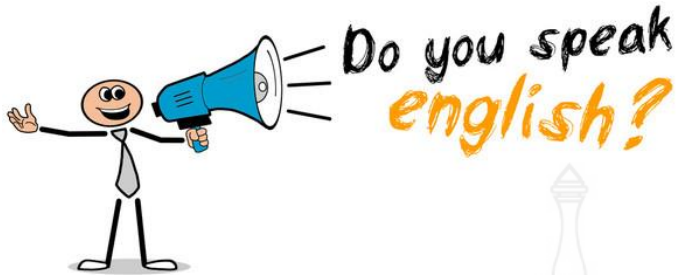
1.4 ประโยชน์ของการวิจัย

1.4.1 นำผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักศึกษามาปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4.2 นำผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ แล้วนำผลการวิจัยดังกล่าวไปออกแบบ และพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการผ่านการฝึกปฏิบัติจริงของนักศึกษา (ในโครงการวิจัยที่ 2 และ 3)

1.5 กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

การศึกษาถึง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” ในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้กำหนดกรอบ แนวคิดในการศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
- มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
- มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา

- กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - ชั้นวางแผนและการเตรียม
 - ชั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่
 - ชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ
 - ชั้นผล
 - ชั้นประเมินผล

ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
(การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน)

ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

1.6 นิยามศัพท์

1.6.1 ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งเกิดจากการที่นักศึกษาได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของอาจารย์ในการจัดการเรียนการสอน

1.6.2 ทักษะการสื่อสาร หมายถึง ทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และ การเขียน

1.6.3 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

1.6.4 ตัวป้อน หมายถึง ครู หรือ ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ วัสดุ อุปกรณ์

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” ผู้วิจัยได้ค้นคว้าแนวความคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาประกอบการสร้างเครื่องมือวิจัย ประกอบการสนับสนุนผลการวิจัย และประกอบการนำเสนอผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน คนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา และคำศัพท์แล้วจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ แต่ข้อเท็จจริงแล้วพบว่าถึงแม้ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาต่างประเทศมาแล้วเป็นอย่างดีก็ยังไม่สามารถพูดคุยหรือสื่อสารกับชาวต่างประเทศ หรือจะใช้ได้บ้างก็จะใช้ภาษาในลักษณะที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กัน แม้จะเป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้ นักภาษาศาสตร์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารขึ้น

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 17-21) กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดที่เกิดจากความตระหนักถึงความจริงที่ว่า ความรู้ความสามารถทางด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมในการสื่อสารกับผู้อื่น การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง (Actual Communication) ได้แก่ วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของวิธีการสอนดังกล่าวเน้นความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน

ขั้นตอนการสอนแบบ B-SLIM

รูปทอง กว่างสวาสดี (2544 : 24-30) ได้สรุปไว้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวสื่อสารมีกิจกรรมที่หลากหลาย แต่กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจ คือการสอนภาษาที่สองของ บิลาช Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-SLIM Model ประกอบไปด้วย 5 ส่วน ดังนี้

1. ขั้นวางแผนและการเตรียม (Planning and Preparation) ขั้นนี้ครูจะเลือกกิจกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและความสนใจของผู้เรียน นอกจากนั้นครูต้องจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ ที่จำเป็นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สื่อต้องน่าสนใจและสอดคล้องกับเนื้อหาและควรเป็นสื่อที่เป็นของจริง

2. ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ (Comprehensible Input) ขั้นนี้ครูต้องอธิบายความรู้ใหม่ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ครูสามารถให้ตัวป้อนเหล่านี้ ในการที่นักเรียนจะเข้าใจหรือเกิดการเรียนรู้ โดยการขยายความ อธิบายเพิ่มเติม บิลาขได้จำแนกตัวป้อนด้านความรู้ออกเป็น 9 ชนิดดังนี้

2.1 การรับรู้ภาษา (Language Awareness) บิลาขและทูลาซิวิคซ์ กล่าวถึงการรับรู้ทางภาษาว่า การรับรู้ภาษาเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

- ทักษะทางภาษา
- ทักษะคติ
- การเรียนรู้และการใช้ภาษา

สิ่งเหล่านี้ผู้สอนต้องบูรณาการเข้าในกิจกรรมการเรียนการสอน และสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียน

2.2 การออกเสียง (Pronunciation) เป็นส่วนสำคัญของการพูด และเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถพูดได้เป็นประโยค เขาต้องออกเสียงคำได้ก่อน การออกเสียงควรเน้นความคล่องและจังหวะ การขึ้นเสียงสูงต่ำ ตามบริบทและสถานการณ์

2.3 ศัพท์ (Vocabulary) สามารถแยกออกเป็น 2 ชนิด คือ Active Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายออกเสียงได้ถูกต้องและใช้การพูดและเขียนได้ Passive Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้ความหมายและเข้าใจเมื่อพบคำนั้น ในรูปประโยคหรือข้อความ แต่ไม่สามารถใช้พูดและเขียนได้ คำศัพท์ในการสอนแต่ละครั้งต้องไม่มากหรือน้อยเกินไป และต้องสอนจากศัพท์ที่ใกล้ตัว หรือคำศัพท์เพื่อการดำรงชีวิต (Survival Vocabulary) หมายถึง ศัพท์ที่ผู้เรียนใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น ศัพท์เกี่ยวกับ สัตว์ คำถาม คำทักทาย

2.4 ไวยากรณ์ (Grammar) การสอนหลักไวยากรณ์ในปัจจุบันมีแนวโน้มจะยึดหลักการสอนตามแนวสื่อสาร สามารถสอนได้ 2 วิธี คือ

2.4.1 การสอนแบบอุปนัย คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาก่อนแล้วครูและนักเรียนช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์

2.4.2 การสอนแบบนิรนัย คือ การสอนที่เริ่มจากกฎเกณฑ์ แล้วจึงฝึกการใช้กฎเกณฑ์ โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ หรือให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้สนองวิธีการเรียนรู้ของนักเรียน ครูต้องให้ตัวอย่างเพียงพอ และสาธิตการใช้จนผู้เรียนและผู้สอนต้องแม่นยำกฎเกณฑ์ก่อนที่จะสอนนักเรียน

2.5 สถานการณ์และความคล่องแคล่ว (Situation/Fluency) การเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language-SL) และภาษาต่างประเทศ (Foreign Language FL) หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้หลากหลายตามบริบทและสถานการณ์ได้อย่างคล่องแคล่ว

2.6 วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมสามารถแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ซีใหญ่ (Big “C”) หมายถึง ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะดนตรี ซีเล็ก (Small “c”) หมายถึง ขนบธรรมเนียมประเพณี ลักษณะนิสัย การแต่งกาย อาหาร การใช้เวลาว่าง การเรียนภาษาต่างประเทศ คือการเรียนวัฒนธรรมต่างประเทศ ซึ่งไม่สามารถแยกภาษาออกจากวัฒนธรรมได้ การสอนวัฒนธรรมควรสอนในรูปของกระบวนการพบปะสังสรรค์ มากกว่าที่จะบอกให้รู้ข้อเท็จจริงทางวัฒนธรรม ครูต้องจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.7 กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategy) กลวิธีการเรียนรู้ หมายถึง การกระทำพฤติกรรม ขั้นตอน และเทคนิคเฉพาะในการเรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ เช่น การหาผู้ช่วยในการฝึกการสนทนาเพื่อพัฒนาทักษะพูด การใช้เทคนิคปรับปรุงปัญหาในการเรียนภาษาของตัวเอง ซึ่งมีวิธีการเรียนที่ต่างกัน กลวิธีการเรียนมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือสำหรับการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ การจะเลือกเทคนิคที่มีความคล้ายคลึงกัน และเลือกซ้ำบ่อยครั้งและจะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ไม่เท่าที่ควร ดังนั้นครูจำเป็นต้องรู้และเข้าใจถึงกลวิธีที่หลากหลายและประสบผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

2.8 ทักษะ (Attitude) เป็นองค์ประกอบที่บ่งบอกถึงความเชื่อว่าคุณเรียนมีทัศนคติที่แตกต่างต่อสิ่งต่อไปนี้ คือ ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ผู้พูดภาษาเป้าหมาย (Target Language Speaker) ค่านิยมสังคมทางการเรียนภาษาเป้าหมาย ทักษะเหล่านี้มีผลต่อความสำเร็จทางการเรียนภาษาที่สอง การมีทัศนคติด้านบวกต่อภาษาเป้าหมาย และวัฒนธรรมของภาษานั้นมีความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะทัศนคติบวกย่อมเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนอยากปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษานอกจากนั้น ทักษะด้านบวกยังส่งผลให้ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย อันจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้านการฟัง อ่าน และเขียนได้อย่างรวดเร็ว จะเห็นได้ว่าทัศนคติสำคัญมากในการเรียนภาษาที่สอง ครูควรจำไว้เสมอว่าการแก้ไขทัศนคตินั้น ไม่สามารถทำได้ในเวลาอันสั้น ต้องใช้เวลาและเทคนิคที่หลากหลาย

2.9 ทักษะ (Skill) หมายถึง ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน และยังรวมไปถึงทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการแก้ปัญหา การค้นคว้าวิจัย การหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนร่วมกับผู้อื่น

2.9.1 ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะการฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ดังนั้นครูจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง นู่นนั้น และแลมบ์แนะนำว่าสิ่งสำคัญที่ครูจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรม คือ การสอนทักษะฟัง ควร

คำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบท กล่าวคือ เลือกรูปแบบ ครูควรออกแบบกิจกรรมฝึกการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ เช่น ครูให้นักเรียนฟังเทปแล้ววาดภาพ เป็นต้น

2.9.2 ทักษะการพูด (Speaking) ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะพูด ครูต้องดูว่ากิจกรรมนั้นต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ครูควบคุม ให้ความช่วยเหลือ พร้อมทั้งมีรูปแบบและตัวอย่างให้นักเรียน กิจกรรมเหล่านี้ เรียกว่า กิจกรรมภายใต้การควบคุม (Conversation) เช่น ในช่วง Intake-Using It ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนฝึกสนทนาครูต้องมีแบบการสนทนา Conversation Matrix หรือ Dialogue ให้นักเรียนหลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ยากขึ้น เช่น บทบาทสมมติ การเลียนแบบการอภิปราย ในช่วง Intake-Using It การออกแบบกิจกรรมจากง่ายไปหายากเป็นการลดความวิตกกังวล (Anxiety) ของผู้เรียน

2.9.3 ทักษะการอ่าน (Reading) ก่อนที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวกับทักษะการอ่าน ครูต้องจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน (Preceding Activity) เช่น การพูดคุยหรืออภิปราย ประสบการณ์หรือเรื่องราวที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน หลังจากนั้นเป็นการแจ้งจุดประสงค์การอ่านว่า หลังจากการอ่านแล้วนักเรียนต้องทำอะไรบ้าง เช่น ตอบคำถาม อภิปรายกับเรื่องที่อ่าน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูต้องแนะนำคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ก่อนที่จะให้นักเรียนทำกิจกรรม กิจกรรมสำหรับพัฒนาทักษะการอ่านจัดได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว คู่ กลุ่ม ทั้งชั้น ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน

2.9.4 ทักษะการเขียน (Writing) บิลลาซัยว่า ทักษะการเขียนเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง การเรียนรู้การเขียนไม่ใช่ที่เกิดได้โดยธรรมชาติเหมือนการพูด สิ่งที่พูดบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถเขียนได้ บิลลาซัยได้ออกแบบการสอนเขียนเรียกว่า แบบ (Form) เทคนิค “แบบ” นี้ บิลลาซัยออกแบบจากง่ายไปหายากเพื่อลดสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ (Affective Filter) ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล เทคนิคการสอนเขียน “แบบ” ประกอบไปด้วย 4 ส่วน ดังนี้

2.9.4.1 ส่วนเอ (Quadrant A) เรียกว่าส่วน “ศัพท์น้อยกฎน้อย” เริ่มจากการฝึกเขียนในสิ่งที่ใช้คำศัพท์น้อยและกฎน้อย เช่น คำขวัญ ใบสมัคร เมนู คำพิงเพยสุภาชาติ ข้อความปริศนา คำทาย การ์ด เป็นต้น

2.9.4.2 ส่วนบี (Quadrant B) เรียกว่าส่วน “ศัพท์มากกฎน้อย” จำนวนคำศัพท์มีคำศัพท์มากแต่กฎเกณฑ์น้อย เช่น ไดอารี่ คำถาม เพลง ละครสั้น จดหมายส่วนตัวโปสเตอร์แบบสอบถาม เป็นต้น

2.9.4.3 ส่วนซี (Quadrant C) เรียกว่าส่วน “กฎมากคำศัพท์น้อย” คือการเขียนต้องใช้กฎเกณฑ์มาก แต่ใช้คำศัพท์น้อย ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับชีวประวัติ ปกนอกหนังสือ ปฏิทิน บัตรเชิญ โฆษณา โปสเตอร์ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โฆษณาทางโทรทัศน์ เป็นต้น

2.9.4.4 ส่วนดี (Quadrant D) เรียกว่าส่วน “คำศัพท์มากกฎเกณฑ์มาก” การเขียนในขั้นนี้จะยากขึ้น เพราะสิ่งที่เขียนนั้นประกอบไปด้วยทั้งกฎเกณฑ์และคำศัพท์เป็นจำนวนมาก ได้แก่ นิยายผจญภัย นิทานเปรียบเทียบตำนาน กฎการเล่นเกม เขียนบทกวี การอธิบาย หนังสือพิมพ์ประจำห้อง เป็นต้น

3. ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity) ขั้นนี้ หมายถึง ช่วงเวลาที่ผู้เรียนรู้ เนื้อหาหรือตัวป้อน (Input) ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจข้อมูล ข่าวสารหรือตัวป้อนทั้งหมดที่ผู้สอนป้อนในขั้นแรก ครูจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมในขั้นนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสทำสองประการคือ ประการแรก ครูต้องจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตัวป้อน เรียกว่า กิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Intake - Getting) กิจกรรมเพื่อความเข้าใจนี้จะใช้เวลาจนกว่าครูจะแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจ Input ครูอาจจะออกแบบ 4-5 กิจกรรม แล้วแต่ความยากง่ายของตัวป้อน กิจกรรมเพื่อความเข้าใจเป็นกิจกรรมที่ง่ายต่อการปฏิบัติมีตัวอย่างแบบแผน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนลดความกังวลในการปฏิบัติ ประการที่สอง หลังจากที่นักเรียนเข้าใจตัวป้อนแล้ว ครูต้องออกแบบกิจกรรมที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึก เรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake – Using It) กิจกรรมฝึกใช้ภาษาเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและเป็นธรรมชาติมากกว่ากิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Getting It Activity)

4. ขั้นผล (Output) กิจกรรมขั้นนี้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษานอกห้องเรียนทั้งทักษะ ฟัง พูด อ่านและเขียน ลักษณะกิจกรรมขั้นนี้เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์และส่วนมากเป็นกิจกรรมเดี่ยว (Individual Activity) เช่น โครงการ การเขียนไดอารี่ เรียงความ เรื่องสั้น เป็นต้น

5. ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นการสอนนี้ครูรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากการสังเกต หรือซักถามผู้เรียนในชั้นต่าง ๆ เพื่อต้องการทราบปัญหาต่าง ๆ และแก้ไขปัญหาในการสอนครั้งต่อไป ขั้นนี้เป็นขั้นการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูอาจใช้การประเมินทักษะตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และการสอบเก็บคะแนนปลายภาคเรียน

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และการจัดการความรู้

ความรู้สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ ความรู้ฝังลึก (Tacit Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้แบบนามธรรมในตัวบุคคลเพราะเป็นความรู้ที่ได้มาจากประสบการณ์ การลงมือปฏิบัติ ทักษะในการทำงาน สัญชาติญาณ หรือจากพรสวรรค์ และความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้แบบรูปธรรมที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้เพราะได้ผ่านการรวบรวม หรือถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผ่านวิธีต่าง ๆ เช่น การจดบันทึก การเขียนหนังสือ ตำรา หรือ คู่มือ เป็นต้น (Nonaka & Takeuchi, 1995) ดังนั้น การจัดการความรู้ทั้งสองประเภทเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดจึงเป็นเครื่องมือเพิ่มมูลค่าของกิจการขององค์กร กลุ่มบุคคล หรือ เครือข่ายของกลุ่มบุคคลหรือองค์กร

เนื่องจากการจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแปรข้อมูล (Data) เป็นข้อสนเทศ (Information) แปรข้อสนเทศเป็นความรู้ (Knowledge) และใช้ความรู้เพื่อปฏิบัติการ (Action) โดยไม่หยุดอยู่ที่ระดับความรู้เท่านั้นแต่จะยกระดับไปถึงปัญญา (Wisdom) สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม [สคส.] (ม.ม.ป.) Nonaka and Takeuchi (1995) ได้อธิบายโมเดลของการจัดการความรู้ SECI ที่สามารถสังเคราะห์หรือหลอมรวมความรู้ที่ฝังลึกยกระดับขึ้นไปเป็นความรู้ที่สูงขึ้น ลึกซึ้งขึ้นและเป็นองค์รวมยิ่งขึ้นโดยผ่านกระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ

1. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน (Socialization) เป็นจุดเริ่มต้นของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ข้อคิดเห็นระหว่างบุคคลที่มีพื้นฐานความสนใจที่สอดคล้องกัน

2. การสร้างความรู้ชัดแจ้งจากความรู้ฝังลึก (Externalization) เป็นการสกัดความรู้ฝังลึกในตัวบุคคลออกไปเป็นความรู้ชัดแจ้งที่ผู้อื่นสามารถเข้าถึงได้ โดยผ่านการสนทนาและแลกเปลี่ยนระหว่างกัน

3. การรวมความรู้ (Combination) เป็นการรวบรวมความรู้ที่ชัดแจ้งมาบันทึก จัดหมวดหมู่ หรือสร้างเป็นความรู้ที่ยกระดับขึ้น

4. การนำความรู้ที่ชัดแจ้งมาปฏิบัติ (Internalization) เป็นผลของการเชื่อมโยงแล้วนำความรู้มาปฏิบัติ เป็นการประยุกต์ใช้ความรู้ หรือเป็นการสร้างนวัตกรรม ซึ่งก่อให้เกิดเป็นความรู้และประสบการณ์ฝังในตัวบุคคลกลายเป็นความรู้ฝังลึก เพื่อนำไปสู่การถ่ายทอดหมุนเวียนต่อไป กล่าวสรุปได้ว่า การจัดการความรู้เป็นการนำความรู้ฝังลึกภายในตัวบุคคล และจากแหล่งความรู้ชัดแจ้งต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ มาผ่านกระบวนการสร้างความรู้โดยเริ่มจากการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน จากนั้นรวบรวมและประมวลข้อมูลเหล่านี้ โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ จัดเรียบเรียงข้อมูล บันทึกและจัดเก็บอย่างเป็นระบบ เพื่อนำความรู้ชัดแจ้งที่ได้ไปปฏิบัติหรือไปสร้างเป็นนวัตกรรม ทั้งนี้ความรู้ชัดแจ้งจากการปฏิบัตินี้จะถูกเปลี่ยนเป็นความรู้ฝังลึกในตัวบุคคลต่อไป ทั้งหมดนี้คือวงจรความรู้ที่ก่อให้เกิดการต่อยอดความรู้และเกิดความรู้ใหม่ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

2.3 บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) รายงานเรื่อง “ทุนมนุษย์กับผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรมไทย” โดย ศ.ดร.พิริยะ ผลพิรุฬห์ และ รศ.ดร.ป๋องปอนด์ รักอานวยกิจ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการฝึกอบรมของบริษัทในประเทศไทย และการฝึกอบรมพนักงานส่งผลอย่างไรต่อบริษัท รวมถึงจะทำอย่างไรเพื่อช่วยส่งเสริมการฝึกอบรมในบริษัท ภายใต้การสนับสนุนของฝ่ายนโยบายชาติและความสัมพันธ์ข้ามชาติ สกว. ผลการวิจัยระบุว่าเศรษฐกิจไทยมีสัดส่วนของการใช้จ่ายด้านนวัตกรรมต่อรายได้ประชาชาติเพียง 0.23% ขณะที่ค่าเฉลี่ยของโลกมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 1 ธนาคารโลกได้วิเคราะห์หาสาเหตุพบว่าภาคธุรกิจของไทยลงทุนด้านนวัตกรรมต่ำมากเพราะมีต้นทุน

สูง (43.6%) และขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ (42.7%) การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน และการเพิ่มผลิตภาพแรงงานจึงเป็นอีกยุทธศาสตร์หนึ่งในการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว และสร้างความพร้อมแก่บุคลากรในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจนวัตกรรม เพราะบุคลากรมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้สร้างและใช้ประโยชน์จากนวัตกรรมที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามผลการศึกษาที่น่ากังวลอย่างยิ่ง คือ ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมให้ความเห็นว่าแรงงานไทยขาดทักษะทางด้านภาษาอังกฤษถึง 95% ซึ่งนับเป็นปัญหาหลักของเยาวชนไทยในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ยุพภรณ์ พิริยศิลป์ (2559) ได้ศึกษาถึง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียน ภาษาอังกฤษ : กรณีศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตขอนแก่น” ซึ่งเป็นการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลการวิจัยมาประกอบการพิจารณาเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมีกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 418 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาในระดับ ปวส. และ ปริญญาตรี ในสังกัด คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม บริหารธุรกิจ และ วิศวกรรมศาสตร์ ที่กำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ (English for Study Skills and Development โดยใช้เครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interviews) ผลการสำรวจพบว่า นักศึกษามีทัศนคติอันดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และตระหนักในความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษโดยมีแรงจูงใจในการเรียนเป็นแบบ Instrumental Motivation ซึ่งหมายถึงการเรียนรู้ภาษาเนื่องจากตระหนักถึงประโยชน์และคุณค่าของภาษาที่เรียน นอกจากนี้ นักศึกษายังคิดว่าผู้สอนและการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่เห็นด้วยว่าปัจจัยสำคัญมาจากความมั่นใจในการตอบคำถามในชั้นเรียนหรือความขยันหมั่นเพียรในการส่งงาน

เมื่อพิจารณาถึงมหาวิทยาลัยในกลุ่มราชวมงคล อรุณี อรุณเรือง และคณะ (2556) ทำการศึกษาเรื่อง “รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 248 คน โดยใช้แบบสอบถาม PLSPQ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ชอบใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนแบบกลุ่ม (GLS) มีค่าระดับความคิดเห็นมากที่สุด (3.63) รองลงมาเป็นรูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS) มีค่าระดับความคิดเห็น (3.54) และ รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ (KLS) มีค่าระดับความคิดเห็น (3.45) ตามลำดับ จาก

การเรียนการสอนผ่านทั้ง 3 กิจกรรมดังกล่าว จึงอนุมานได้ว่านักศึกษาขอรับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิบัติจริง

สำหรับมหาวิทยาลัยในกลุ่มราชภัฏ อีราภรณ์ พลายเล็ก (2554) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยที่มี ผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร” จำนวน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 161 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียง 8.07% 2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและ ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และ ปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการ พูด ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” เป็นการวิจัยประยุกต์ (Applied Research) โดยในการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

3.1 รูปแบบการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทางคณะผู้วิจัยได้ทำการกำหนด ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถทราบจำนวนที่แท้จริงของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ (เนื่องจากนักศึกษามีการย้ายคณะ โอนย้ายระหว่างมหาวิทยาลัย ลาออก และพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา) จึงได้ใช้สูตรการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทราบขนาดของประชากร โดยแบ่งกำหนดช่วงความเชื่อมั่น 95% หมายความว่า จะมีค่าที่ผิดพลาดจากการคำนวณ 5% (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545)

$$n = \frac{z^2 pq}{e^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e แทน ระดับความคลาดเคลื่อน

Z แทน Z score ขึ้นอยู่กับระดับความเชื่อมั่น

p แทน ความน่าจะเป็นของประชากร

q แทน $1 - p$

ในทางปฏิบัติ ในกรณีที่ไม่ทราบค่า p นิยมใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น $Z = 1.96$ เนื่องจาก pq จะมีค่าสูงสุดเมื่อ $p = 0.5$ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545)

จากสูตร
$$n = \frac{z^2 pq}{e^2}$$

ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น $Z = 1.96$ และกำหนดให้ $p = 0.05$ ดังนั้น

$$n = \frac{(1.96)^2 0.5 (1-0.5)}{0.05^2}$$
$$n = 385$$

3.2.3 วิธีการคัดเลือกตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หลักการสุ่มตัวอย่าง 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกประชากร ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์จำนวน 6 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม รวม 9 มหาวิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 400 คน (กำหนดจำนวนตัวอย่างไว้มากกว่าจำนวนขั้นต่ำคือ 385 คน)

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความสะดวก (Convenience Sampling) เพื่อให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ และรวมทั้งหมดได้ 400 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตัวเอง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยคณะผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นทั้งคำถามปลายปิดและปลายเปิด เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติอ้างอิง โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามดังนี้

3.3.1 ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ออกมา แล้วกำหนดเป็นข้อคำถามงานวิจัย

3.3.2 รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิที่ได้ทั้งหมดมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.3.3 สร้างแบบสอบถามและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเนื้อหาของแบบสอบถาม จาก Nihon University และ AUA

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

เพื่อทำการศึกษาดังนี้ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล

1) ลักษณะประชากรศาสตร์ของนักศึกษาของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ได้แก่ อายุ สถานะภาพ มหาวิทยาลัยที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา โปรแกรมที่ศึกษา ศึกษาในเวลา ภาวะการทำงานขณะศึกษา และรายได้ของครอบครัวต่อเดือน

2) ลักษณะทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุข การประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด และ การประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด

3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผนและการเตรียมการสอน การทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ขึ้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ ผลการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

จากรายงานผลการวิจัย บทความและเอกสารต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษา เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการวิจัย แนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งประกอบด้วยคำถามปลายปิดและคำถามปลายเปิด โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง (Self-Administered) การนำเสนอข้อมูลจะทำในรูปบทสรุปในภาพรวมโดยไม่มีการแสดงข้อมูลรายบุคคล เนื้อหาของแบบสอบถามออกเป็น 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษ

- ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุข จำนวนคำถาม 6 ข้อ
- การประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด จำนวนคำถาม 4 ข้อ
- การประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด จำนวนคำถาม 4 ข้อ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

- ชั้นวางแผนและการเตรียมการสอน จำนวนคำถาม 5 ข้อ
- ชั้นทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่ จำนวนคำถาม 5 ข้อ
- ชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกปฏิบัติ จำนวนคำถาม 5 ข้อ
- ชั้นผลการเรียนรู้ จำนวนคำถาม 5 ข้อ
- ชั้นประเมินผลการเรียนรู้ จำนวนคำถาม 5 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เป็นคำถามปลายเปิด โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้มีแสดงความคิดเห็น
เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางการปรับปรุง เพิ่มเติม หรือแก้ไข

แบบสอบถามในส่วนที่ 2 และ 3 นี้ ประกอบด้วยข้อคำถามที่มีคำตอบให้เลือกตอบ โดยแบ่ง
ระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งใช้วิธีแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert's Scale) (วิเชียร เกตุสิงห์,
2536) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง ความคิดเห็นระดับมากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง ความคิดเห็นระดับมาก
- ระดับ 3 หมายถึง ความคิดเห็นระดับปานกลาง
- ระดับ 2 หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อย
- ระดับ 1 หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อยที่สุด

3.6 เครื่องมือทางสถิติที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา
(Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Average)
และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติอ้างอิง (Inferential statistics)
ดังต่อไปนี้

3.6.1 สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบถาม

1) การหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ทางคณะผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน เพื่อให้การตรวจสอบถูกต้อง ซึ่งให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าคำถามแต่ละข้อสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมากน้อยเพียงใด (สุรพงษ์ คงสัตย์ และ อธิชาติ ธรรมวงศ์, 2551) โดยมีเกณฑ์ในการประเมิน ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามในแบบสอบถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำถามในแบบสอบถามตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามในแบบสอบถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามในแบบสอบถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยคำนวณจากสูตร

$$IOC = \sum R / N$$

เมื่อ $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

คำถามในแบบสอบถามที่ใช้ได้คือ คำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

2) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแบบมาตรฐานส่วนประกอบค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2528) คำนวณจาก

สูตร
$$\alpha = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	S_j^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

3.6.2 สถิติเชิงพรรณนา เป็นสถิติพื้นฐานที่ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยเลือกใช้ค่าสถิติ ดังนี้

1) ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2544)

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	P	=	ค่าร้อยละ
	f	=	ความถี่ (ตัวเลข) ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	=	จำนวน (ตัวเลข) หรือความถี่ทั้งหมด

2) ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2544)

$$\text{สูตร} \quad \bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	=	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	=	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	=	จำนวนคะแนนในกลุ่มข้อมูลทั้งหมด

3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$\text{สูตร} \quad S.D. = \sqrt{\frac{\sum(x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ	S^2	=	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
	x	=	ค่าคะแนนแต่ละตัว
	\bar{x}	=	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	N	=	จำนวนของคะแนนในกลุ่ม
	$\sum x$	=	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

3.6.3 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งใช้การทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ซึ่งได้กำหนดระดับนัยสำคัญ (Significant หรือ Sig.) ไม่เกิน 0.05 แล้วนำค่านัยสำคัญ ที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานมาตอบ ถ้ามีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 หมายความว่า ปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติและยอมรับสมมติฐานการวิจัย แต่ถ้าการทดสอบสมมติฐานที่ค่ามากกว่า 0.05 หมายความว่า ยอมรับสมมติฐานทางสถิติ และ ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยและการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1) ค่า F-test ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ใช้สูตรดังนี้ (ศักดิ์สิทธิ์ วัชรารัตน์, 2552, หน้า 66)

โดยที่ $df_1 = p - 1$
 $df_2 = n - p$

เมื่อ	F	แทน	ค่าการแจกแจงของ F
	MS_h	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	df_1	แทน	องศาอิสระของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	df_2	แทน	องศาอิสระของความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	p	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	จำนวนตัวอย่างทั้งหมด

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95 โดยใช้สูตรตามวิธี LSD (Least Significant Difference) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประชากร (ศักดิ์สิทธิ์ วัชรารัตน์, 2552, หน้า 80)

$$LSD = n - k \sqrt{MSE \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

โดยที่ $n_i \neq n_j$
 $r = n - k$

เมื่อ LSD แทน ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับประชากรกลุ่มที่ i และ j
 MSE แทน ค่า Mean Square Error ที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน
 k แทน จำนวนกลุ่มทั้งหมดที่ใช้ทดสอบ
 N แทน จำนวนข้อมูลตัวอย่างทั้งหมด
 a แทน ระดับความเชื่อมั่น

2) การทดสอบค่า Eta (สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อีต้า) เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปร 2 ตัวเป็นรายคู่ ในกรณี ที่ ตัวแปรต้นเป็น ตัวแปรเชิงกลุ่มและ ตัวแปรตามเป็นเชิงปริมาณ Pallant, J. (2005,p.87) การหาระดับความสัมพันธ์สามารถทำได้โดยวิธีการคำนวณค่าสถิติที่เรียกว่าค่าอีต้า (Eta : ใช้สัญลักษณ์ η) ซึ่งมีสูตรที่ใช้ในการคำนวณดังนี้

$$\eta^2 = \left(\frac{\sum (\sum x_{ij})^2 / n_j}{n} - \frac{(\sum \sum x_{ij})^2}{n} \right) \text{ หรือ } SSB / SST$$

สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในสูตรนี้มีความหมายดังนี้

η แทน ค่าอัตราส่วนของความสัมพันธ์ของอีต้า

x_{ij} แทน ค่าของข้อมูลชุดที่ 1 กลุ่มที่ j

n_j แทน จำนวนของกลุ่มที่ i

n แทน จำนวนข้อมูลรวมของทุกกลุ่ม

ส่วน SSB และ SST ได้มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังนี้

SSB แทน ค่าของความผันแปรภายในกลุ่ม

SST แทน ค่าของความผันแปรรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” นี้ ประมวลผลข้อมูลและนำเสนอเป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
x	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
df	แทน ชั้นของความเป็นอิสระ (degree of freedom)
χ^2	แทน ค่าสถิติ Chi – Square ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์
H ₀	แทน สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน สมมติฐานรอง (alternative hypothesis)
Sig.	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบที่โปรแกรม SPSS คำนวณ ได้ใช้ในการสรุปผลการ ทดสอบสมมติฐาน

*** , ** , * แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 0.05 และ 0.10 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบไปด้วย 7 ส่วน ได้แก่ อายุผู้เรียน สถานะภาพมหาวิทยาลัยที่ศึกษา ชั้นปีของผู้เรียน โปรแกรมที่ศึกษา ศึกษาในเวลา ภาวะการมีงานทำผู้เรียน และรายได้ครอบครัวผู้เรียนต่อเดือน โดยมีผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงสถิติจำนวนและร้อยละจำแนกตามปัจจัยด้านประชากร

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. อายุ		
- 16 ปี	1	0.2
- 17 ปี	1	0.2
- 18 ปี	11	2.7
- 19 ปี	124	30.8
- 20 ปี	101	25.1
- 21 ปี	78	19.4
- 22 ปี	51	12.7
- 23 ปี	28	6.9
- 24 ปี	7	1.7
- 27 ปี	1	0.2
รวม	403	100.0
2. สถานะภาพ		
- โสด	399	99.0
- แต่งงาน	4	1.0
รวม	403	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษา		
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	58	14.4
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพ	33	8.2
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์	39	9.7
- มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	50	12.4
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	51	12.7
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	44	10.9
- มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	42	10.4
- มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ เจ้าพระยา	45	11.2
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	41	10.2
รวม	403	100.0
4. ชั้นปีที่		
- ปีที่ 1	4	1.0
- ปีที่ 2	221	54.8
- ปีที่ 3	74	18.4
- ปีที่ 4	101	25.1
- ปีที่ 5	3	0.7
รวม	403	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. โปรแกรมที่ศึกษา		
- โปรแกรมภาษาไทย	366	90.8
- โปรแกรมภาษาอังกฤษ	37	9.2
รวม	403	100.0
6. เวลาที่ศึกษา		
- ภาคปกติ	400	99.3
- ภาคภาษาสมทบ/ภาคพิเศษ	3	0.7
รวม	403	100.0
7. ภาวะการทำงานขณะศึกษา		
- ไม่ได้ทำ	291	72.2
- ทำงานพาร์ทไทม์	107	26.6
- ทำงานเต็มเวลา	3	0.7
- ไม่ระบุ	2	0.5
รวม	403	100.0
8. รายได้ครอบครัวต่อเดือน		
- 0 ถึง 25,000 บาท	146	35.9
- 25,001 ถึง 50,000 บาท	210	51.7
- 50,001 ถึง 75,000 บาท	23	5.5
- 75,001 ถึง 100,000 บาท	9	2.1
- 100,000 บาท ขึ้นไป	15	3.7
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน จำแนกตามตัวแปรด้านประชากรได้ ดังนี้

1. อายุ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ อายุ 20 ปี และ อายุ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.1 และ 19.4 ตามลำดับ

2. สถานะภาพ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานะภาพ โสด คิดเป็นร้อยละ 99.0 ที่เหลือ แต่งงานแล้ว คิดเป็นร้อยละ 1.0

3. มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษา

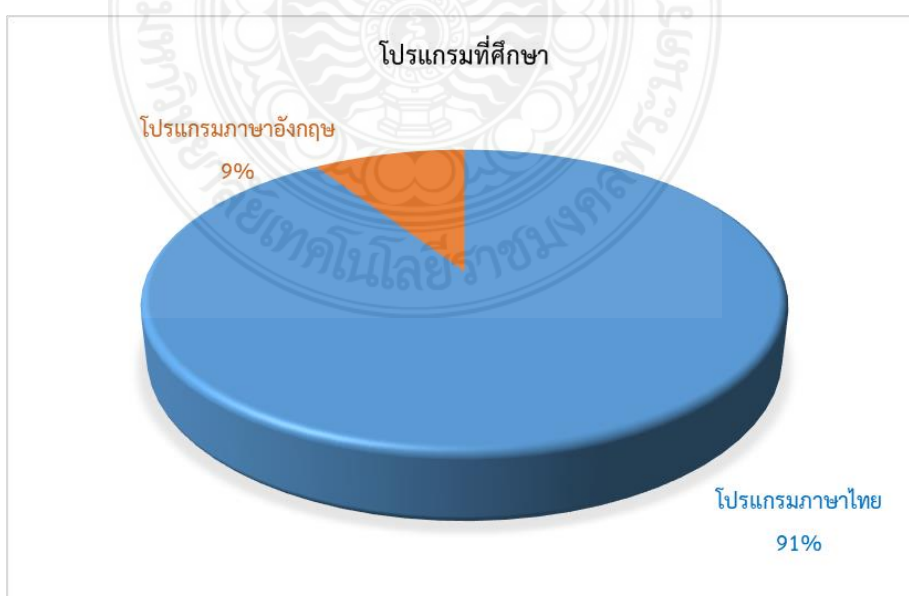
กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คิดเป็นร้อยละ 14.4 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี คิดเป็นร้อยละ 12.7 และ 12.4 ตามลำดับ

4. ชั้นปีที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 54.8 รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 4 และ ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 25.1 และ 18.4 ตามลำดับ

5. โปรแกรมที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาโปรแกรมภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 90.8 ที่เหลือศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 9.2

ภาพที่ 4.1 ร้อยละของโปรแกรมที่ศึกษา

ภาพที่ 4.1 แสดงร้อยละของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาโปรแกรมภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 90.8 ที่เหลือศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 9.2

6. เวลาที่ศึกษา

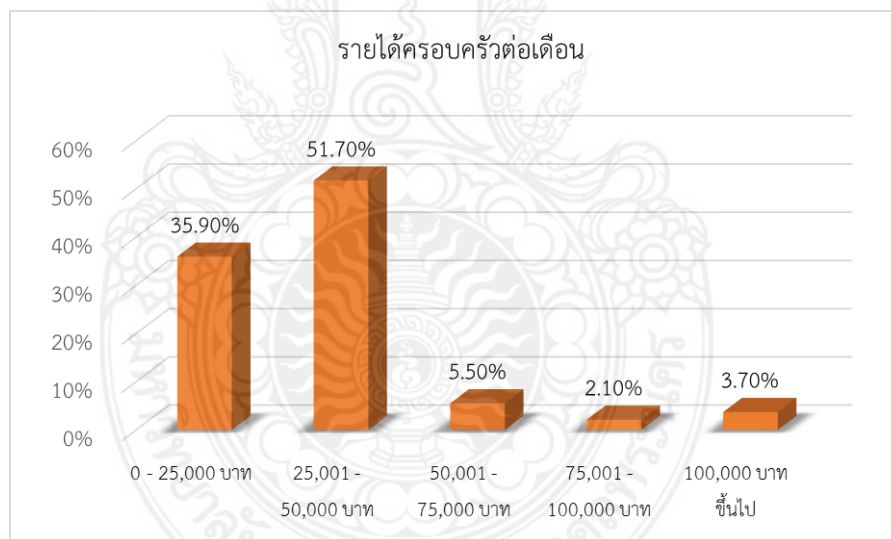
กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาภาคปกติ คิดเป็นร้อยละ 99.3 ที่เหลือเป็นนักศึกษา ภาคสมทบ คิดเป็นร้อยละ 0.7

7. ภาวะการทำงานขณะศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานขณะศึกษา คิดเป็นร้อยละ 72.2 รองลงมา ทำงานพาร์ทไทม์ และ ทำงานเต็มเวลา คิดเป็นร้อยละ 26.6 และ 0.7 ตามลำดับ

8. รายได้ครอบครัวต่อเดือน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือนอยู่ที่ 25,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.7 รองลงมา คือ รายได้ครอบครัวต่อเดือน 0 – 25,000 บาท และ 50,001 – 75,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.9 และ 5.5 ตามลำดับ

ภาพที่ 4.2 ร้อยละของรายได้ครอบครัวต่อเดือน

ภาพที่ 4.2 แสดงร้อยละของรายได้ครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือน 25,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.7 รองลงมาคือ รายได้เฉลี่ย 0 – 25,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 35.9 และรายได้เฉลี่ย 50,001 – 75,000 บาท/เดือน, มากกว่า 100,000 บาท/เดือน และ 75,001 - 100,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 5.5, 3.7 และ 2.1 ตามลำดับ

4.2.2 ลักษณะทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามที่แสดงถึงลักษณะทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุข การประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด และ การประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

ปัจจัย	ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับ					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ผู้เรียน	123 (30.5%)	197 (48.9%)	79 (19.6%)	2 (0.5%)	2 (0.5%)	403 100%
2. อาจารย์	111 (27.5%)	182 (45.2%)	98 (24.3%)	8 (2.0%)	4 (1.0%)	403 100%
3. เพื่อน	152 (37.7%)	180 (44.7%)	71 (17.6%)	-	-	403 100%
4. ครอบครัว	143 (35.5%)	179 (44.4%)	76 (18.9%)	5 (1.2%)	-	403 100%
5. เนื้อหาในรายวิชา	94 (23.3%)	199 (49.4%)	92 (22.8%)	18 (4.5%)	-	403 100%
6. สภาพแวดล้อม เช่น ห้องเรียน มหาวิทยาลัย	103 (25.6%)	187 (46.4%)	105 (26.1%)	5 (1.2%)	3 (0.7%)	403 100%

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามปัจจัยได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้เรียนในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 48.9 ให้ความสำคัญต่ออาจารย์ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.2 ให้ความสำคัญต่อเพื่อน ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.7 ให้ความสำคัญต่อครอบครัว ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.4 ให้ความสำคัญต่อเนื้อหาในรายวิชา ในการเรียนรู้

อย่างมีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 49.4 และให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อม เช่น ห้องเรียน มหาวิทยาลัย ในการเรียนรู้อย่างมีความสุข ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.4

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

หัวข้อที่ประเมิน	การประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ทักษะด้านการฟัง	36 (8.9%)	118 (29.3%)	211 (52.4%)	38 (9.4)	-	403 100%
2. ทักษะด้านการพูด	26 (6.5%)	97 (24.1%)	207 (51.4%)	70 (17.4%)	3 (0.7%)	403 100%
3. ทักษะด้านการอ่าน	33 (8.2%)	148 (36.7%)	193 (49.9%)	27 (6.7%)	2 (0.5%)	403 100%
4. ทักษะด้านการเขียน	30 (7.4%)	114 (28.3%)	208 (51.6%)	50 (12.4%)	1 (0.2%)	403 100%

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามทักษะได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะด้านการฟังก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 52.4 มีทักษะด้านการพูดก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.4 มีทักษะด้านการอ่านก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 49.9 และมีทักษะด้านการเขียนก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.6

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละแยกตามการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

หัวข้อที่ประเมิน	การประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งล่าสุด					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ทักษะด้านการฟัง	23 (5.7%)	174 (43.2%)	188 (46.7%)	16 (4.0)	2 (0.5%)	403 100%
2. ทักษะด้านการพูด	29 (7.2%)	147 (36.5%)	196 (48.6%)	29 (7.2%)	2 (0.5%)	403 100%
3. ทักษะด้านการอ่าน	36 (8.9%)	176 (43.7%)	171 (42.4%)	17 (4.2%)	3 (0.7%)	403 100%
4. ทักษะด้านการเขียน	34 (8.4%)	144 (35.7%)	193 (47.9%)	28 (6.9%)	4 (1.0%)	403 100%

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ระดับการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามทักษะได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะด้านการฟังหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 มีทักษะด้านการพูดหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 มีทักษะด้านการอ่านหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.7 และมีทักษะด้านการเขียนหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.9

4.2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ประกอบไปด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผนและการเตรียมการสอน การทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ ขึ้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ ผลการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

การวางแผนและการเตรียมการสอน	ระดับความคิดเห็น					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ผู้สอนแจ้ง/แจกประมวลการสอนที่มีวัตถุประสงค์การสอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียน การวัดผลและประเมินผล	76 (18.9%)	217 (53.8%)	106 (26.3%)	4 (1.0%)	-	403 100%
2. ผู้สอนเตรียมนวัตกรรม สื่อการสอน และกิจกรรมในการเรียนการสอน	74 (18.4%)	192 (47.6%)	134 (33.3%)	3 (.7%)	-	403 100%
3. ผู้สอนให้ข้อมูลและแนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาความรู้เพิ่มเติม	86 (21.3%)	187 (46.4%)	120 (29.8%)	10 (2.5%)	-	403 100%
4. ผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงตามเวลาที่กำหนด	81 (20.1%)	180 (44.7%)	127 (31.5%)	15 (3.7%)	-	403 100%
5. ในภาพรวมผู้สอนมีการวางแผนและการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี	88 (21.8%)	189 (46.9%)	116 (28.8%)	10 (2.5%)	-	403 100%

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการแจ้ง/แจกประมวลการสอนที่มีวัตถุประสงค์การสอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียน การวัดผลและประเมินผล ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.8 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการเตรียมนวัตกรรม สื่อการสอน และกิจกรรมในการเรียนการสอน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.6 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนให้ข้อมูลและแนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาความรู้เพิ่มเติม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.4 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงตามเวลาที่กำหนด ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.7 และในภาพรวมผู้สอนมีการวางแผนและการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.9

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

การทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่	ระดับความคิดเห็น					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ผู้สอนอธิบายความสำคัญและขั้นตอนการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	72 (17.9%)	214 (53.1%)	113 (28.0%)	4 (1.0%)	-	403 100%
2. ผู้สอนใช้นวัตกรรม สื่อการสอนอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	73 (18.1%)	217 (53.8%)	109 (27.0%)	4 (1.0%)	-	403 100%
3. ผู้สอนตั้งใจ กระตือรือร้นในการสอน และเต็มใจตอบคำถามของผู้เรียน	77 (19.1%)	205 (50.9%)	114 (28.3%)	7 (1.7%)	-	403 100%
4. ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เปิดโอกาสให้ซักถาม	94 (23.3%)	177 (43.9%)	125 (31.0%)	7 (1.7%)	-	403 100%
5. ในภาพรวมทำความเข้าใจและถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ได้เป็นอย่างดี	92 (22.8%)	174 (43.2%)	130 (32.3%)	7 (1.7%)	-	403 100%

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนอธิบายความสำคัญและขั้นตอนการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.1 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนใช้นวัตกรรม สื่อการสอนอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.8 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนตั้งใจ กระตือรือร้นในการสอน และเต็มใจตอบคำถามของผู้เรียน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 50.9 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เปิดโอกาสให้ซักถาม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 และในภาพรวมทำความเข้าใจและถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ได้เป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.2

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

ชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ผู้สอนอธิบายงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายได้อย่างชัดเจน	88 (21.8%)	199 (49.4%)	114 (28.3%)	2 (0.5%)	-	403 100%
2. งานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายน่าสนใจและหลากหลาย	80 (19.1%)	177 (43.9%)	133 (33.0%)	12 (3.0%)	1 (0.2%)	403 100%
3. งานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และประยุกต์มาใช้ในชีวิตจริงได้	84 (20.8%)	188 (46.7%)	120 (29.8%)	10 (2.5%)	-	403 100%
4. ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าพบและขอคำปรึกษานอกชั้นเรียน	92 (22.8%)	172 (42.7%)	126 (31.3%)	11 (2.7%)	2 (0.5%)	403 100%
5. ในภาพรวมงานหรือกิจกรรมสามารถสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนและช่วยผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติ	93 (23.1%)	178 (44.2%)	117 (29.0%)	14 (3.5%)	1 (0.2%)	403 100%

จากตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการอธิบายงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายอย่างชัดเจน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 49.4 ให้ความสำคัญต่องานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายน่าสนใจและหลากหลาย ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 ให้ความสำคัญต่องานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และประยุกต์มาใช้ในชีวิตจริงได้ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.7 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าพบและขอคำปรึกษานอกชั้นเรียน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 42.7 และในภาพรวมงานหรือกิจกรรมสามารถสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนและช่วยผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.2

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับผลการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

ผลการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ผู้เรียนสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจในชีวิตประจำวัน	46 (11.4%)	142 (35.2%)	196 (48.6%)	19 (4.7%)	-	403 100%
2. ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน	33 (8.2%)	121 (30.0%)	196 (48.6%)	49 (12.2%)	4 (1.0%)	403 100%
3. ผู้เรียนสามารถอ่านภาษาอังกฤษเข้าใจในชีวิตประจำวัน	51 (12.7%)	166 (41.2%)	161 (40.0%)	25 (6.2%)	-	403 100%
4. ผู้เรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน	39 (9.7%)	145 (36.0%)	188 (46.7%)	29 (7.2%)	2 (0.5%)	403 100%
5. ในภาพรวมผู้เรียนสามารถสื่อสาร (พูด ฟัง อ่าน และ เขียน) ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน	39 (9.7%)	145 (36.0%)	188 (46.7%)	29 (7.2%)	2 (0.5%)	403 100%

จากตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามแยกตามระดับผลการเรียนรู้ได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คิดว่าตนเองสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถอ่านภาษาอังกฤษเข้าใจในชีวิตประจำวัน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.2 คิดว่าตนเองสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน มีในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 และในภาพรวมผู้เรียนสามารถสื่อสาร (พูด ฟัง อ่าน และ เขียน) ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนและร้อยละปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แยกตามระดับการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

การประเมินผลการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. การวัดและประเมินผลการเรียนภาคทฤษฎีมีความเหมาะสม	52 (12.9%)	167 (41.4%)	168 (41.7%)	16 (4.0%)	-	403 100%
2. การวัดและประเมินผลการเรียนภาคปฏิบัติมีความเหมาะสม	57 (14.2%)	175 (43.4%)	160 (39.7%)	11 (2.7%)	-	403 100%
3. การประเมินผลมีความยุติธรรม	73 (18.1%)	177 (43.9%)	142 (35.2%)	8 (2.0%)	3 (0.7%)	403 100%
4. มีระบบการแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนได้ทราบอย่างรวดเร็ว	69 (17.1%)	163 (40.0%)	156 (38.7%)	14 (3.5%)	1 (0.2%)	403 100%
5. ในภาพรวมผู้สอนสามารถประเมินผลเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี	66 (16.4%)	177 (43.9%)	146 (36.2%)	12 (3.0%)	2 (0.5%)	403 100%

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามแยกตามระดับการประเมินผลการเรียนรู้ได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อการวัดและประเมินผลการเรียนภาคทฤษฎีมีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.7 ให้ความสำคัญต่อการวัดและประเมินผลการเรียนภาคปฏิบัติมีความเหมาะสม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.4 ให้ความสำคัญต่อการประเมินผลมีความยุติธรรม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 ให้ความสำคัญต่อระบบการแจ้งผลการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้ทราบอย่างรวดเร็ว ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40 และในภาพรวมผู้สอนสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9

4.2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษคำนวณได้จากผลต่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวม¹ ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.10 แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ	จำนวน (ชุด)	ร้อยละ
ลดลง 2 ระดับ	7	1.7
ลดลง 1 ระดับ	47	11.7
ไม่เปลี่ยนแปลง	248	61.5
เพิ่มขึ้น 1 ระดับ	93	23.1
เพิ่มขึ้น 2 ระดับ	8	2.0
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 23.1 และ 11.7 ตามลำดับ

¹ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ = ระดับการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ - ระดับการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.11 แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวน (ชุด)	ร้อยละ
ลดลง 2 ระดับ	5	1.2
ลดลง 1 ระดับ	44	10.9
ไม่เปลี่ยนแปลง	211	52.4
เพิ่มขึ้น 1 ระดับ	133	33.0
เพิ่มขึ้น 2 ระดับ	10	2.5
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับ ไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 52.4 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 33.0 และ 10.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	จำนวน (ชุด)	ร้อยละ
ลดลง 3 ระดับ	1	0.2
ลดลง 2 ระดับ	10	2.5
ลดลง 1 ระดับ	41	10.2
ไม่เปลี่ยนแปลง	252	62.5
เพิ่มขึ้น 1 ระดับ	94	23.3
เพิ่มขึ้น 2 ระดับ	3	0.7
เพิ่มขึ้น 3 ระดับ	2	0.5
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับ ไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 23.3 และ 10.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงสถิติจำนวนและร้อยละแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	จำนวน (ชุด)	ร้อยละ
ลดลง 3 ระดับ	1	0.2
ลดลง 2 ระดับ	10	2.5
ลดลง 1 ระดับ	43	10.7
ไม่เปลี่ยนแปลง	235	58.3
เพิ่มขึ้น 1 ระดับ	108	26.8
เพิ่มขึ้น 2 ระดับ	6	1.5
รวม	403	100.0

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับ ไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 26.8 และ 10.7 ตามลำดับ

4.2.5 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน มีดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ

0.713 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับของการวางแผน และการเตรียม การสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	0.456	0.713	0.058
น้อย	0.00	0.816			
ปานกลาง	0.08	0.635			
มาก	0.16	0.712			
มากที่สุด	0.10	0.728			

จากตารางที่ 4.14 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 2 ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.022 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกั นน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงใน ตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับของการวางแผน และการเตรียม การสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	3.232**	0.022	0.154
น้อย	0.30	0.823			
ปานกลาง	0.18	0.693			
มาก	0.19	0.709			
มากที่สุด	0.45	0.772			

จากตารางที่ 4.15 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการ สอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta^2 พบว่า ระดับการวางแผนและ การเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 3 ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ภาษาอังกฤษ

² “เกณฑ์การพิจารณาค่าระดับความสัมพันธ์ของ ค่า Eta พิจารณาดังนี้

1. ค่า น้อยกว่าเท่ากับ 0.30 ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับต่ำ
2. ค่า มากกว่า 0.30 และน้อยกว่าเท่ากับ 0.50 ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับปานกลาง
3. ค่า มากกว่า 0.50 และน้อยกว่า 0.70 ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับสูง”
(ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2556)

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.133 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับของการวางแผนและการเตรียมการสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	1.873	0.133	0.118
น้อย	0.20	1.229			
ปานกลาง	0.02	0.710			
มาก	0.08	0.687			
มากที่สุด	0.25	0.731			

จากตารางที่ 4.16 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน
ภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน

H_1 : ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.154 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับของการวางแผน และการเตรียม การสอน	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การเขียนภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	1.761	0.154	0.114
น้อย	0.00	0.471			
ปานกลาง	0.04	0.796			
มาก	0.13	0.706			
มากที่สุด	0.27	0.723			

จากตารางที่ 4.17 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและระดับของการวางแผนและการเตรียมการสอนมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 5 ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อน³หรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.180 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่	ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-1.00	0.000	1.574	0.180	0.125
น้อย	0.17	0.848			
ปานกลาง	0.12	0.630			
มาก	0.14	0.697			
มากที่สุด	0.03	0.843			

จากตารางที่ 4.18 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความ

³ ตัวบ่อน ได้แก่ ครู หรือ ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ วัสดุอุปกรณ์

แปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 6 ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ ต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.118 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับการทำความเข้าใจตัวบ่อนหรือข้อความรู้ใหม่	ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-1.00	0.000	1.855	0.118	0.135
น้อย	0.17	0.759			
ปานกลาง	0.23	0.713			
มาก	0.27	0.729			
มากที่สุด	0.36	0.743			

จากตารางที่ 4.19 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 7 ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.067 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่	ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	0.00	0.000	2.209*	0.067	0.147
น้อย	-0.24	0.739			
ปานกลาง	0.15	0.628			
มาก	0.08	0.786			
มากที่สุด	0.23	0.842			

จากตารางที่ 4.20 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 8 ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ที่

ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การเขียนภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-2.00	0.000	4.757***	0.001	0.214
น้อย	0.00	0.707			
ปานกลาง	0.16	0.629			
มาก	0.14	0.813			
มากที่สุด	0.18	0.790			

จากตารางที่ 4.21 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 9 ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ

0.350 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นกิจกรรม เพื่อความเข้าใจและ การฝึกปฏิบัติ	ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	1.097	0.350	0.090
น้อย	0.14	0.900			
ปานกลาง	0.04	0.698			
มาก	0.18	0.655			
มากที่สุด	0.11	0.748			

จากตารางที่ 4.22 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 10 ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.009 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นกิจกรรม เพื่อความเข้าใจและ การฝึกปฏิบัติ	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	3.895***	0.009	0.169
น้อย	0.14	0.378			
ปานกลาง	0.08	0.722			
มาก	0.30	0.725			
มากที่สุด	0.38	0.724			

จากตารางที่ 4.23 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 11 ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H₁ : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.011 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H₀ และสรุปผลได้ว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นกิจกรรม เพื่อความเข้าใจและ การฝึกปฏิบัติ	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การอ่านภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	3.765***	0.011	0.166
น้อย	0.14	0.690			
ปานกลาง	-0.05	0.746			
มาก	0.23	0.621			
มากที่สุด	0.08	0.829			

จากตารางที่ 4.24 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 12 ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางด้าน
การเขียนภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.065 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นกิจกรรม เพื่อความเข้าใจและ การฝึกปฏิบัติ	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การเขียนภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	-	-	2.431*	0.065	0.134
น้อย	0.14	0.378			
ปานกลาง	0.01	0.710			
มาก	0.24	0.694			
มากที่สุด	0.12	0.837			

จากตารางที่ 4.25 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความ

แปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 13 ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.041 ซึ่งมีค่ามีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับผลการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	0.00	0.000	2.522**	0.041	0.157
น้อย	-0.29	0.469			
ปานกลาง	0.03	0.675			
มาก	0.15	0.684			
มากที่สุด	0.24	0.743			

จากตารางที่ 4.26 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัด

ขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษและระดับผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 14 ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.000 ซึ่งมีค่ามีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับผลการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	2.00	0.000	5.542***	0.000	0.230
น้อย	-0.21	0.426			
ปานกลาง	0.20	0.698			
มาก	0.19	0.757			
มากที่สุด	0.46	0.669			

จากตารางที่ 4.27 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัด

ขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 15 ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.000 ซึ่งมีค่ามีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับผลการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การอ่านภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	1.00	0.000	2.027*	0.090	0.141
น้อย	-0.29	0.726			
ปานกลาง	0.09	0.638			
มาก	0.08	0.704			
มากที่สุด	0.22	0.832			

จากตารางที่ 4.28 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัด

ขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 16 ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.036 ซึ่งมีค่ามีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับผลการเรียนรู้และการฝึกที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับผลการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การเขียนภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	1.00	0.000	2.590**	0.036	0.159
น้อย	-0.07	0.616			
ปานกลาง	0.07	0.666			
มาก	0.09	0.739			
มากที่สุด	0.32	0.796			

จากตารางที่ 4.29 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และ

วัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 17 ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.177 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับการประเมินผล การเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	1.00	0.000	1.588	0.177	0.125
น้อย	0.00	0.426			
ปานกลาง	0.05	0.619			
มาก	0.18	0.692			
มากที่สุด	0.09	0.872			

จากตารางที่ 4.30 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA พบว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 18 ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับการประเมินผล การเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	1.50	0.707	5.082***	0.001	0.220
น้อย	0.33	0.985			
ปานกลาง	0.07	0.681			
มาก	0.31	0.699			
มากที่สุด	0.41	0.764			

จากตารางที่ 4.31 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 19 ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้นจึงตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะ

ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.32

ตารางที่ 4.32 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับการประเมินผล การเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาด ความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	2.50	0.707	6.436***	0.000	0.246
น้อย	0.00	0.739			
ปานกลาง	0.08	0.655			
มาก	0.07	0.679			
มากที่สุด	0.21	0.851			

จากตารางที่ 4.32 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 20 ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

โดยกำหนดสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

H_1 : ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test สามารถสรุปผลได้ดังนี้ เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นสำหรับทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ได้จากสถิติที่ทดสอบ คือ 0.444 ซึ่งมีค่ามีค่ามากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (α) ที่ผู้ทดสอบกำหนดคือ 0.05 ดังนั้น

จึงตัดสินใจไม่ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และสรุปผลได้ว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 4.32

ตารางที่ 4.33 แสดงผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับการประเมินผล การเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษ		ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง		สถิติใช้วัดขนาดความสัมพันธ์
	Mean	S.D.	F-Value	F-Prob	Eta
น้อยที่สุด	0.50	0.707	0.935	0.444	0.096
น้อย	0.25	0.452			
ปานกลาง	0.05	0.688			
มาก	0.19	0.764			
มากที่สุด	0.15	0.789			

จากตารางที่ 4.33 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและระดับการประเมินผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

4.2.6 ผลสรุปจากข้อเสนอแนะ

ผลสรุปจากข้อเสนอแนะ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับอาจารย์ผู้สอน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ข้อคำแนะนำสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยมีผลการวิเคราะห์บริบทจำนวนออกเป็นจำนวนและร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 4.34 แสดงสรุปผลข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับอาจารย์ผู้สอน

ประเด็นข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพิ่มการอธิบายให้ละเอียด การทำกิจกรรม หรือยกตัวอย่างให้เข้าใจได้ง่าย	19	47.5
2. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สอบถามมากขึ้น	2	5.0
3. เน้นการสอนเป็นภาษาอังกฤษ มากกว่าเป็นภาษาไทย	2	5.0
4. แทรกภาษาไทยระหว่างที่สอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น	2	5.0
5. นำภาษาอังกฤษเข้ามาสอนในรายวิชาชีพ	1	2.5
6. แทรกคำศัพท์ในระหว่างที่สอนให้มากขึ้น	2	5.0
7. เนื้อหาที่สอนควรเป็นสิ่งที่สามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน	5	12.5
8. เข้าใจความแตกต่างของผู้เรียนมากขึ้น	2	5.0
9. เพิ่มปริมาณของผู้สอนให้เพียงพอต่อผู้เรียน	1	2.5
10. ลดการบ้านให้น้อยลง	2	5.0
11. ควรมีการวัดผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ	2	5.0
รวม	40	100

จากตารางที่ 4.34 สรุปผลข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษถึงอาจารย์ผู้สอน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่ต้องการให้อาจารย์ผู้สอน เพิ่มการอธิบายให้ละเอียด การทำกิจกรรม หรือยกตัวอย่างให้เข้าใจได้ง่าย เช่น การนำเกมส์เข้ามาเป็นสื่อในการสอน เพื่อให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่ตึงเครียดจนเกินไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงต้องการให้อาจารย์ผู้สอนแทรกเนื้อหาที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4.35 แสดงสรุปผลข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวง
ศึกษาธิการ

ประเด็นข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. ควรเพิ่มทักษะ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	4	50.0
2. ควรใช้เจ้าของภาษาในการเรียนการสอน	1	12.5
3. เพิ่มสื่อการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น	1	12.5
4. แจ้งผลการเรียนให้ทราบมากยิ่งขึ้น	1	12.5
5. ปรับเนื้อหาการสอนให้สามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน	1	12.5
รวม	8	100

จากตารางที่ 4.35 สรุปผลข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่ต้องการให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการ เพิ่มทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่การปลูกฝังให้เห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษ เพื่อก่อให้เกิดความกล้าในการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

ตารางที่ 4.36 แสดงสรุปผลข้อคำแนะนำสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

ประเด็นข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. ตั้งใจเรียน ทำการบ้าน หมั่นใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ	12	50.0
2. เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	1	4.17
3. เป็นกำลังใจให้ต่อไป	2	8.33
4. มีมารยาทในห้องเรียนมากขึ้น	5	20.83
5. ศึกษาด้วยตนเอง	2	8.33
6. หาความรู้ใหม่ ๆ นอกห้องเรียน	1	4.17
7. ศึกษาความรู้พื้นฐาน เพื่อใช้ในการสื่อสาร	1	4.17
รวม	24	100

จากตารางที่ 4.35 สรุปผลข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่แนะนำให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ ตั้งใจเรียนในเวลาเรียน ทำการบ้านด้วยตนเอง ซึ่งจะช่วยให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ มากยิ่งขึ้น และหมั่นใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ นอกจากนี้ในการเรียนผู้เรียนไม่ควรพูดคุยแทรกขณะที่อาจารย์ผู้สอนกำลังสอน ควรยกมือสอบถามเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งจะช่วยให้บรรยากาศในห้องเรียนน่าเรียนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1) เพื่อหาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์

การวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยประยุกต์ (Applied Research) และการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method Research) โดยมีแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างไว้ที่ 400 คน

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามได้ถูกนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยใช้การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะข้อมูลประชากรศาสตร์ ลักษณะทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ แสดงผลข้อมูลโดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution), อัตราส่วนร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) รวมถึงการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติ F-test ค่าสถิติ Eta ไคร์สแควร์ (Chi-Square Test) ทดสอบความแตกต่าง และค่าสถิติ Eta ทดสอบความสัมพันธ์

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” ในครั้งนี้ สามารถสรุปและอภิปรายผล ได้ดังนี้

5.1.1 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี และ อายุ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.8 และ 25.1 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีสถานะภาพ โสด คิดเป็นร้อยละ 99.0 และส่วนใหญ่กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คิดเป็นร้อยละ 14.4 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี คิดเป็นร้อยละ 12.7 และ 12.4 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 54.8 รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 25.1 และส่วนใหญ่ศึกษาโปรแกรม

ภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 90.8 ที่เหลือศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 9.2 ส่วนใหญ่ศึกษาภาคปกติ คิดเป็นร้อยละ 99.3 ที่เหลือเป็นนักศึกษาภาคสมทบ คิดเป็นร้อยละ 0.7 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานขณะศึกษา คิดเป็นร้อยละ 72.2 และส่วนใหญ่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือนอยู่ที่ 25,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.7 รองลงมา คือ รายได้ครอบครัวต่อเดือน 0 – 25,000 บาท และ 50,001 – 75,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.9 และ 5.5 ตามลำดับ

5.1.2 ลักษณะทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1) ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามปัจจัยได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้เรียน ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 48.9 ให้ความสำคัญต่ออาจารย์ ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.2 ให้ความสำคัญต่อเพื่อน ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.7 ให้ความสำคัญต่อครอบครัว ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.4 ให้ความสำคัญต่อเนื้อหาในรายวิชา ในการเรียนรู้ที่มีความสุขในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 49.4 และให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อม เช่น ห้องเรียน มหาวิทยาลัย ในการเรียนรู้ที่มีความสุข ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.4

2) ผลการวิเคราะห์ระดับการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามทักษะได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะด้านการฟังก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 52.4 มีทักษะด้านการพูดก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.4 มีทักษะด้านการอ่านก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 49.9 และมีทักษะด้านการเขียนก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.6

3) ผลการวิเคราะห์ระดับการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน สามารถจำแนกตามทักษะได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะด้านการฟังหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 มีทักษะด้านการพูดหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 มีทักษะด้านการอ่านหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 43.7 และมีทักษะด้านการเขียนหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.9

5.1.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1) ผลการวิเคราะห์ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการแจ้ง/แจกประมวลการสอนที่มีวัตถุประสงค์การสอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียน การวัดผลและประเมินผล ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.8 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการเตรียมนวัตกรรมการสอน สื่อการสอน และกิจกรรมในการเรียนการสอน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.6 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนให้ข้อมูลและแนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาความรู้เพิ่มเติม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.4 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงตามเวลาที่กำหนด ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.7 และในภาพรวมผู้สอนมีการวางแผนและการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.9

2) ผลการวิเคราะห์ระดับการทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนอธิบายความสำคัญและขั้นตอนการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.1 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนใช้นวัตกรรม สื่อการสอนอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 53.8 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนตั้งใจ กระตือรือร้นในการสอน และเต็มใจตอบคำถามของผู้เรียน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 50.9 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เปิดโอกาสให้ซักถาม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 และในภาพรวมทำความเข้าใจและถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ได้เป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.2

3) ผลการวิเคราะห์ระดับขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนในการอธิบายงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายอย่างชัดเจน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 49.4 ให้ความสำคัญต่องานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายน่าสนใจและหลากหลาย ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 ให้ความสำคัญต่องานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และประยุกต์มาใช้ในชีวิตจริงได้ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.7 ให้ความสำคัญต่อผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าพบและขอคำปรึกษาออกชั้นเรียน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 42.7 และในภาพรวมงานหรือกิจกรรมสามารถสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนและช่วยผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.2

4) ผลการวิเคราะห์ระดับผลการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า กลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่ คิดว่าตนเองสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถอ่านภาษาอังกฤษเข้าใจในชีวิตประจำวัน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.2 คิดว่าตนเองสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน มีในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 และในภาพรวมผู้เรียนสามารถสื่อสาร (พูด ฟัง อ่าน และ เขียน) ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7

5) ผลการวิเคราะห์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ให้ความสำคัญต่อการวัดและประเมินผลการเรียนภาคทฤษฎีมีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.7 ให้ความสำคัญต่อการวัดและประเมินผลการเรียนภาคปฏิบัติมีความเหมาะสม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.4 ให้ความสำคัญต่อการประเมินผลมีความยุติธรรม ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9 ให้ความสำคัญต่อระบบการแจ้งผลการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้ทราบอย่างรวดเร็ว ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40 และในภาพรวมผู้สอนสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.9

5.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษคำนวณได้จากผลต่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวม⁴ ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

1) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 23.1 และ 11.7 ตามลำดับ

2) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 52.4 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 33.0 และ 10.9 ตามลำดับ

⁴ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ = ระดับการประเมินตนเองหลังการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ - ระดับการประเมินตนเองก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็น ร้อยละ 62.5 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 23.3 และ 10.2 ตามลำดับ

4) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารด้านการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 403 คน พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับไม่เปลี่ยนแปลง คิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมา เพิ่มขึ้น 1 ระดับ และ ลดลง 1 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 26.8 และ 10.7 ตามลำดับ

5.1.5 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน มีดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 2 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta⁵ พบว่า ระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการวางแผนและการเตรียมการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการ

⁵ “เกณฑ์การพิจารณาค่าระดับความสัมพันธ์ของ ค่า Eta พิจารณาดังนี้

1. ค่า น้อยกว่าเท่ากับ 0.30	ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับต่ำ
2. ค่า มากกว่า 0.30 และน้อยกว่าเท่ากับ 0.50	ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับปานกลาง
3. ค่า มากกว่า 0.50 และน้อยกว่า 0.70	ถือว่ามีความสัมพันธ์ใน ระดับสูง”

(ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2556)

แปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA พบว่า ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการ ฟังภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 18 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความ แปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการ ประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 19 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความ แปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ระดับการ ประเมินผลการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 20 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการประเมินผลการเรียนรู้กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษด้วย ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษและระดับการประเมินผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

5.1.6 ผลสรุปจากข้อเสนอแนะ

ผลสรุปจากข้อเสนอแนะ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษที่ สำหรับอาจารย์ผู้สอน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการใน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ข้อคำแนะนำสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ และ ข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยมีผลการวิเคราะห์บริบทจำนวนออกเป็นจำนวนและร้อยละ ดังนี้

1) สรุปผลข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษถึงอาจารย์ผู้สอน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบ คำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่ต้องการให้อาจารย์ผู้สอน เพิ่มการอธิบายให้ละเอียด การทำกิจกรรม หรือ ยกตัวอย่างให้เข้าใจได้ง่าย เช่น การนำเกมส์เข้ามาเป็นสื่อในการสอน เพื่อให้บรรยากาศใน ห้องเรียนไม่ตึงเครียดจนเกินไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงต้องการให้ อาจารย์ผู้สอนแทรกเนื้อหาที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น

2) สรุปผลข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวง ศึกษาธิการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่ต้องการให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการ เพิ่มทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่การปลูกฝังให้เห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษ เพื่อก่อให้เกิดความกล้าในการเรียน ภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

3) สรุปผลข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามในข้อนี้ส่วนใหญ่แนะนำให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ ตั้งใจเรียนในเวลาเรียน ทำการบ้านด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ มากยิ่งขึ้น และหมั่นใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ นอกจากนี้ในการเรียนผู้เรียนไม่ควรพูดคุยแทรกขณะที่อาจารย์ผู้สอนกำลังสอน ควรยกมือสอบถามเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งจะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนน่าเรียนมากยิ่งขึ้น

5.2 อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์” ข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนได้ ดังนี้

1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้เรียน อาจารย์ เพื่อน ครอบครัว เนื้อหาในรายวิชา และสภาพแวดล้อม เช่น ห้องเรียน มหาวิทยาลัย ในการเรียนรู้อย่างมีความสุข ในระดับมาก ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์นั้น ควรให้ความสำคัญและสร้างปัจจัยดังกล่าวให้ผู้เรียนเกิดความสุขในขณะที่เรียนรู้

2) กลุ่มตัวอย่างใหญ่คิดว่าตนเองสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 คิดว่าตนเองสามารถอ่านภาษาอังกฤษเข้าใจในชีวิตประจำวัน ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.2 คิดว่าตนเองสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน มีในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 และในภาพรวมผู้เรียนสามารถสื่อสาร (พูด ฟัง อ่าน และ เขียน) ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.7 จะเห็นได้ว่าทักษะที่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยในกลุ่มรัตนโกสินทร์ ถนัดที่สุดคือทักษะการอ่าน และยังขาดทักษะในด้านการฟัง การพูด และการเขียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นการเพิ่มทักษะใน 3 ด้านนี้

3) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อผู้สอนอธิบายความสำคัญและขั้นตอนการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน ในระดับมาก จึงนับได้ว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนจึงต้องมีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ ครู อุทิศเวลาและเสียสละ มีความรับผิดชอบ ปฏิบัติอย่างเป็นธรรม และเป็นตัวอย่างที่ดีของนักศึกษา นอกจากนี้ยังควรหมั่นศึกษาค้นคว้าติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการให้ทันต่อเหตุการณ์และนวัตกรรมการสอน มีทัศนคติที่ดี และควรมีลักษณะท่าทางที่จริงใจ มีเมตตา สนใจต่อนักศึกษาและให้ความเป็นกันเอง ไม่ควรยึดมั่นในวิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียว ควรเสาะหาวิธีที่เหมาะสมกับการสอนในแต่ละเนื้อหา รวมถึงสามารถถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย

4) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษต่ออาจารย์ผู้สอนว่า ต้องการให้อาจารย์ผู้สอนเพิ่มการอธิบายให้ละเอียด การทำกิจกรรม หรือยกตัวอย่างให้เข้าใจได้ง่าย เช่น การนำเกมส์เข้ามาเป็นสื่อในการสอน เพื่อให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่ตึงเครียดจนเกินไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงต้องการให้อาจารย์ผู้สอนแทรกเนื้อหาที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น แสดงว่าผู้เรียนต้องการเรียนรู้อย่างมีความสุขและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริง

5) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัย หรือกระทรวง ศึกษาธิการ ว่า ต้องการให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือกระทรวงศึกษาธิการ เพิ่มทักษะ ทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ การปลูกฝังให้เห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษ เพื่อก่อให้เกิดความกล้าในการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด ดังนั้นนโยบายในการจัดการเรียนแบบ Active Learning น่าจะสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในเรื่องดังกล่าวได้

6) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษว่า ต้องตั้งใจเรียนในเวลาเรียน ทำการบ้านด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ๆ มากยิ่งขึ้น และหมั่นใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ นอกจากนั้นในการเรียนผู้เรียนไม่ควรพูดคุยแทรก ขณะที่อาจารย์ผู้สอนกำลังสอน ควรยกมือสอบถามเมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งจะทำให้บรรยากาศในห้องเรียน น่าเรียนมากยิ่งขึ้น

7) การทดสอบความสัมพันธ์ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน คือ คือ การวางแผนและการเตรียมการสอน การทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ กิจกรรมเพื่อความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติ ผลการเรียนรู้ และ การประเมินผลการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยด้วยค่าสถิติ F-test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) และวัดขนาดความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติ Eta พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและไม่มีความสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ภาษาอังกฤษ ที่ระดับไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากการเรียนการสอน ถึงเกินกว่าร้อยละ 50 และมีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่มีระดับทักษะการสื่อสารด้านการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียนที่ลดลงหลังจากการเรียนการสอน นี่จึงนับได้ว่าเป็นวิกฤตสำคัญของการศึกษาชาติ ที่ทั้งอาจารย์ ผู้บริหาร สถาบัน ภาครัฐ และผู้วางแผนเชิงนโยบายต้องหาทางแก้ไขในภาพรวมให้เห็นเป็นรูปธรรมอย่างเร่งด่วน

เอกสารอ้างอิง

- กฤตพร ช่วยบุญชู. (2558). *การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1*. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิค บริหารธุรกิจกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2558. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2545). *การวิเคราะห์สถิติ : สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2546.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2559). *ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้า ปัญหาอยู่ที่ใคร?*, 8 เมษายน 2559. <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/637424>
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา, 2554(3), 52-58*
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506714 การสอนภาษาอังกฤษ*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลิศ วงศ์พรหม. (2559). *ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้าปัญหาอยู่ที่ใคร?*, 14 มิถุนายน 2560. <http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=45063&Key=hotnews>
- ปฏิรูปการเรียนรู้. คณะอนุกรรมการ. สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียน สำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี
- ประพนธ์ ผาสุขยัต. (2547). *การจัดการความรู้: จากหลักคิด สู่การปฏิบัติจริง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไยไต่
- พิริยะ ผลพิรุฬห์ และ ปังปอนด์ รักอำนวยกิจ. (2557). *ทุนมนุษย์กับผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรมไทย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย*. 11 ธันวาคม 2559. <http://knowledgefarm.in.th/human-capital-and-labor-productivity/>
- ยุพาภรณ์ พิริยศิลป์. (2559). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียน ภาษาอังกฤษ : กรณีศึกษา รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เขต* ขอนแก่น. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 7(1), http://edujournal.psu.ac.th/edujn/index.php/edu_jn2015/article/view/139

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- รุ่งทิพา อุ่นเจริญ, ทัศนาศรี และ มนต์รี อนันตรักษ์. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*, 4(3), 85-93.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2528). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: บริษัทศึกษาพร จำกัด.
- ศักดิ์สิทธิ์ วัชรรัตน์. 2552. *เอกสารประกอบการค้นคว้าวิชาสถิติเพื่อการวิจัย Statistics for Research*. วิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ.
- ศิริชัย พงศ์วิชัย. 2552. *การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์*. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์, กรุงเทพฯ.
- สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม. (ม.ป.ป.). *การจัดการความรู้คืออะไร*, 14 มิถุนายน 2560 <http://www.kmi.or.th>
- สุรพงษ์ คงสัตย์ อ. ชีรชาติ ธรรมวงศ์. (2551). *การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC)*, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2556.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). *งานวิจัย มศว ระบุเด็กไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน*.
- อรุณี อรุณเรือง, วีณา สงวนพงษ์ และ ทรงสิริ วิจิรานนท์. (2556). *รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร*, 20 สิงหาคม 2560. https://repository.rmutp.ac.th/bitstream/handle/123456789/1916/LARTS_58_05.pdf?sequence=1
- IMD World Competitiveness Center. (2559). *ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ประจำปี 2559*, 14 มิถุนายน 2560. http://thailandcompetitiveness.org/topic_detail.php?lang=Th&ps=9
- JobDB.com. (2560). *ผู้ประกอบการ (HR) มองหาอะไรจากเด็กจบใหม่*, 20 เมษายน 2560. <https://th.jobsdb.com/th-th/articles/hr%E0%B8%A1%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%AB%E0%B8%B2%E0%B8%AD%E0%B8%B0%E0%B9%84%E0%B8%A3%E0%B8%88%E0%B8%B2%E0%B8%81%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B9>

%87%E0%B8%81%E0%B8%88%E0%B8%9A%E0%B9%83%E0%B8%AB%E0%B8
%A1%E0%B9%88

Oknation. (2556). *ทำไมภาษาอังกฤษถึงมีความสำคัญกับผู้ประกอบการ*, 21 กุมภาพันธ์ 2556.

<http://oknation.nationtv.tv/blog/learning-english/2013/02/21/entry-1>

